

Hellig 3 konger

1. txt-række

Ring 10 392 – 448 – 69 // 131 – 136 – 749

Jeg er for nylig stødt på det begreb, der hedder serendipitet.

Jeg kendte ikke selv ordet, - og det er heller ikke sikkert I gør - men I kender helt garanteret, det, som det betyder – altså hvad serendipitet er, eller hvad det vil sige at have en serendipitiv adfær.

Hvis man slår ordet op, står der på Wikipedia:

Serendipitet er dét at finde uden at søge, men derefter også at erkende værdien i det, man har fundet, sådan at det ses i et helt nyt lys.

To af det 20. århundredes helt store opdagelser indenfor lægevidenskaben fx, røntgenstrålerne og penicillinet, blev gjort ved opmærksomhed over for tilfældigheder og uventede resultater under laboratorieforsøg og er som sådan resultatet af serendipitiv adfær.

Klods Hans er også udpræget serendipitiv, da han samlede både en udtrådt træsko, en død krage og grøftkants-mudder op på sin vej mod kongeslottet. For umiddelbart var det jo 3 værdiløse ting, men det skulle vise sig at det i sidste ende sikrede ham både prinsessen og det halve kongerige.

Og dette altså, at finde uden at søge – og derefter nyttiggøre sit fund – vide hvad det er værd – det kalder man serendipitet.

Vi kender det måske bedst fra at gå på biblioteket for at lede efter ”turen går til Frankrig”, og komme hjem med to kogebøger og en nyere dansk roman i stedet for.

Men! pointen er at vi kender det! Og pointen er at det er noget godt, som vi måske endda kan bliver endnu bedre til at skønne på, sådan at vi er åbne overfor alt det uventede livet byder os, og åbne for at tage det til os som noget godt, også selvom vi måske ikke lige havde regnet med det eller planlagt det selv.

Vi lever i en tid, hvor rigtig meget i vores liv *kan* planlægges – lige fra hvilke udsendelser på fjernsynet vi har lyst til at se hvornår eller hvilke nyheder der skal strømme ind i vores feed på facebook til hvilken mad vi vil spise og hvilken uddannelse vi vil tage.

Vi kan søge utroligt målrettet og specifikt på nettet – og vi kan finde det vi søger!

Men midt i al den effektivitet risikerer vi at blive blinde. Når vi går målrettet efter noget, og alle algoritmer sørger for at vi hurtigst muligt også kommer derhen, så går vi glip af alle omvejene. Også de frugtbare, også de uplanlagte men positive, alt det, der gør livet større end vi lige havde forestillet os. Og dét er da ærgerligt.

Livets omveje er vel på nogle måder den dannelse, der gør at vi kan forstå mere end bare det vi lige er uddannet til, og derfor også kan være lidt mere rummelige og tilgivende overfor hinanden.

Vi får foræret et godt forbillede i evangeliet i dag. Historien om de vise mænd fra østerland, det er historien om at tage på rejse, og så komme hjem ad en anden vej end forventet.

Det var jo, hvad der skete for dem: deres forventninger om at finde jødernes nyfødte kongesøn i Herodes' palads i Jerusalem holdt ikke stik, de måtte til en ydmyg stald i Betlehem, og endda – efter besøget dér – måtte de en anden vej hjem, eftersom de i en drøm blev advaret mod at stole på den konge, de ellers havde haft tiltro til ville det samme som dem.

De pakkede deres kameler og skønt de var draget ud med en fast forestilling om hvad de ville finde, og hvor de ville finde det, drog de hjem ad en anden vej, med en anden oplevelse end forventet og en ny erkendelse i bagagen.

De 3 *vise* mænd.

De havde faktisk taget fejl i en stor del af deres antagelser; Og hvor *viist* er det i grunden lige?

Nu hedder de selvfølgelig også flere forskellige ting. De vise mænd fra Østerland. Kaspar, Melchior og Baltazar eller stjernetydere fra Østen, som den nye oversættelse siger; De hellige tre konger, som jo har givet navn til dagen i dag: Helligtrekongers søndag.

Skønt historien i grunden ikke kan siges at berette om mere end vise mænd og så TO konger: 1 nyfødt i stalden i Betlehem og 1 gammel og magtsyg i kongeslottet i Jerusalem.

To konger med hver deres meget forskellige magt.

Den ene med angsten for alt nyt, og især da en rival til tronen, så paranoid at han sørger for at få alle små drengbørn under to år slået ihjel i Betlehem, og den anden med så stor en kærlighed til verden at han udleverede sig selv til hvad der end måtte ske – også selvom han betalte for det med sit eget liv.

Det er kærlighedens pris; at elsker man, og vil man gerne elskes så kræver det sårbarhed og åbenhed og villighed til at gå uplanlagte omveje, og det har denne verdens magt og ære og målrettethed altid haft svært ved at forstå.

--

Nu hørte vi ellers lige sidste søndag om to gamle og *vise* mennesker, Simeon og Anna i templet, der måske netop

pga. deres høje alder havde roen og – ja visdommen – til at se forjættelserne i det nyfødte Jesusbarn.

Herodes er også gammel, men han er mere som sådan en sur gammel mand – eller kone – der nærmest vender sig om og begynder at få baglæns, fordi de ustandselig synes at de mister noget, at alting var bedre førhen. Herodes manglede det privilegium det er at kunne blive ved med at forvente sig noget godt at det nye, at kunne vende sig om og glæde sig over det, som kommer imod én. Turde samle op og tage med sig, hvad man falder over i grøftekanalen.

De tre vise mænd er vise fordi de turde ”samle op”, turde blive klogere, turde lade sig korrigeres af virkeligheden, der til deres egen overraskelse viste sig at være en anden, end den de havde studeret sig frem til.

De vise mænd var ikke som Kong Herodes – en gammel sur mand, der af frygt for at miste sin magt var begyndt at gå baglæns gennem livet og kun kunne se Jesus som en konkurrent til tronen og ikke som verdens frelser.

--

Og nu er vi så lige trådt ind i et helt nyt år, hvis veje stadig ligger åbne og afventende foran os. Og med masser af valg i vente. Ikke bare et politisk valg, men også personlige valg om hvilken retning ens liv skal tage. Skal man gå til højre eller venstre?

Hvordan kommer vi bedst og hurtigst derhen hvor vi gerne vil? Eller er det mon værd at tage en lille omvej?

Historien om de hellige tre konger kan måske give os mod til at begive os ud på nye veje, for det er historien om at finde det vigtigste – finde Gud – bare ikke nødvendigvis dér, hvor man troede eller regnede med at finde Ham.

De vise mænd mødte op med fine gaver; guld, røgelse og myrrah og blev taget imod i stalden i Betlehem hos vorherre selv.

Det kan være vi synes vores formåen langt mere ligner en død krage eller en gammel træsko, men hva? Det kan man også vinde prinsessen med, og man kan i hvert fald blive taget imod af vorherre, selv med lommerne fulde af mudder.

”Vi har og en ledestjerne, og når vi den følger gerne kommer vi til Jesus Krist”, skal vi synge i Dejlig er den himmel blå.

Stjernen lyser stadigvæk. Det er Hans guddoms-ord, det klare.

Og lytter vi efter det og lader være med at smække dørene i, når noget uventet åbner sig for os, men tør satse lidt mere på den serendipitive adfær så kan der også åbnes nye veje for os.

Vores halve kongerige er vores fødsels-gave og den blev overrakt os i vores dåb.

Troen og håbet og kærligheden som fremover vil give Micki – *dagens* dåbsbarn - og os alle sammen lyst til vores liv, til unyttighed og omveje.

Så vi kan blive ved med at glæde os over det der kommer: Guds Rige, som vi altid lever frem mod.
Amen!